

R. I. P.

Tuto zkratku známe všichni, hlavně její anglickou verzi – *rest in peace*, odpočivej v pokoji. Zkratka však pochází z latiny: *requiescat in pace*, ať odpočívá v pokoji. Pro někoho sotva postřehnutelný rozdíl, ale mně se druhá možnost zdá lepší. 24. února nás opustil malíř, grafik, učitel, kolega, kamarád Jan Salvet. Jediným naším přáním je, ať odpočívá v pokoji.

Na těchto stránkách jste, milí čtenáři, v minulých letech byli zvyklí vidat tvorbu studentů vrchlabského gymnázia v *Zrcadle*. Tyto mnohdy skvělé texty jsme s Janem Salvetem vždy doplnili krátkým úvodníkem. Jejich tvorba pro nás byla osvěžením a zábavou.

Vytvoření těchto několika odstavců předcházely dlouhé diskuse o aktuálním dění, literatuře, umění obecně. Spolupráce s Honzou, která se zrodila postupně a vlastně i díky covidovému bezčasí, se pro mne stala důležitou součástí mé práce, fungovala jako inspirace pro výuku. U tvorby řady z nich jsme si užili velkou legraci a tím se z učitele a kolegy stal pro mě kamarád.

Honza měl dar vytvořit prostor pro studenty, kteří tíhli k umění, podpořit je v jejich tvorbě. Ale dokázal je i vyslechnout a pro řadu z nich byl vzorem, inspirací. Probouzel či živil jejich zájem o literaturu a umění vůbec, ukazoval, že tvorba nemá hranic, není svázána školním zvoněním ani ničím jiným, že v tvorbě je svoboda.

Vytvářel si vlastní svět. O to bolestnější pak bylo setkání s realitou, která se jednou zdála být poetickou, jindy však zase nehostinnou a nepřátelskou krajinou. Teď už snad našel klid v té poetické krajině. Malby, grafiky a poezie byly jeho životním prostorem, a proto toto číslo *Pulsu* provází Honzovy obrazy a vzpomínku na něj končím krátkou básní J. H. Krchovského z února 2016 ze sbírky *Už zase vyšlo slunce*.

*Nic se mi vlastně neděje...
jen začal život bez děje
a v tuto těžkou hodinu
přicházím k sobě... Odjinud*

Jan Krejčí, Petr Šída a Jan Salvet

